

Oglašajo se tudi Furlani

Tednik goriške škofije »Voce Isontina« je v predzadnji številki (5.11.1977) objavil daljši članek, ki ponovno opozarja na urbanistične probleme Ločnika, se pravi vasi na desnem bregu Soče, ki je danes že nekakšno predmestje Gorice, kot je na primer Standrež. Ta tednik je že prej ostro grajal goriško občinsko upravo zaradi njene urbanistične politike na področju Ločnika in je zanimivo, da list v svojih izvajanjih navaja enake argumente, kot jih navajamo Slovenci, kadar grajamo in odklanjamo takšno urbanistično politiko in takšne urbanistične načrte, katerih izvajanje dejansko korenito spreminja narodnostno in s tem tudi družbeno ter gospodarsko sestavo naših krajev.

»Zadeva z Ločnikom je stara — pravi dobesedno »Voce Isontina« — šest ali sedem let: zazidalno področje, ki ga je predvideval regulacijski načrt, je bilo že enkrat zmanjšano, a kljub temu ne moremo sprejeti načrta, ki bi z naselitvijo kakih 300 novih družin utegnil izmaličiti etnično in socialno sestavo skupnosti, ki je zgodovinsko in kulturno avtonomna. 1500 ljudi, ki bi jih umetno pripeljali v Ločnik, more spreminiti podobo vasi, ki šteje dvatisoč prebivalcev. Upoštevati je dalje treba — nadaljuje tednik goriške škofije — položaj sedanjih prebivalcev Ločnika, ki zaradi urbanističnih omejitev v zgodovinskem središču vasi ne morejo obnavljati svojih hiš in hlevov, si ne morejo zgraditi kopalnice ali razširiti svoje hiše, zaradi česar se to prebivalstvo nahaja v stalnih težavah in kdor si namerava ustvariti družino, se mora izseliti v Gorico.«

»Ne moremo pozabiti dejstva — poudarja tednik — da obstaja povpraševanje po stanovanjih. Ločnik o tem ne dvomi, a pripominja, naj se drugod iščejo primerna zemljišča in naj se zlasti sanira goriško zgodovinsko središče, kar more rešiti celotni stanovanjski problem.« List nato svari goriško občinsko upravo, ko poudarja, da se Ločnik ne bo spremenil v goriško četrt Sv. Ane, ki nima socialnih služb za nove naseljence, ali v goriško mestno četrt Sv. Roka. »Prebivalci Ločnika — opozarja »Voce Isontina« — si prizadevajo za doseg občinske avtonomije, ki jim jo je odvzel fašizem.«

Tednik nato navaja stališča posameznih strank v goriškem občinskem svetu do vprašanja urbanističnega načrta za Ločnik. Krščanski demokraciji očita, da se tudi tokrat ravna po svoji stari in pogubni navadi, in sicer, da stalno odlaga rešitev vprašanja. (Dalje na 8. strani)

Nove družbene bolezni zahtevajo nova zdravila

Kratka radijska novica je v sredo proti večeru sporočila: Teroristi so okrog 14. ure v Turinu napravili atentat na podravnatelja turinskega dnevnika »La Stampa« Carla Casalegna in ga s streli hudo ranili v glavo. Napadli so ga na dvorišču njegovega doma. Odgovornost za atentat so si s telefonskim obvestilom na uredništvo tiskovne agencije Ansa prevzele Rdeče brigade. Zdravstveno stanje časnikarja Casalegna je zelo resno. Po prvih poročilih se zdi, da so ga zadele štiri kroglice iz dveh samokresov.

Ta atentat pomeni nadaljnje stopnjevanje terorja v Italiji. Doslej so streljali teroristi časnikarje v noge, kar je tudi moglo pomeniti za zadetega smrtno nevarnost v primeru, da bi bila prestreljena kaka arterija ali da bi nehote zadeli kam višje, vendar je bila vsaj opazna volja, da s takimi atentati samo zastrašijo napadenega in druge, ne pa da ga ubijejo. Ta atentat v Turinu pa razodeva voljo po ubijanju. Očitno takoimenovane Rdeče brigade z dosedanjimi zastraševalnimi atentati niso dosegle tišega, kar so hotele, da bi namreč zastrašile demokratični tisk in prisilile najbolj odgovorne časnikarje k molku iz strahu. Za-

to so sklenili ti kriminalci, da bodo začeli ubijati.

V Nemčiji išče policija 16 teroristov, ki so osumljeni hudodelstev, kot sta bila na primer ugrabitev in umor predsednika zveze nemških industrijcev Schleyerja. Toda največji razmah v Evropi je dosegel terorizem v Italiji, kjer skoro ne mine več dan, da ne bi teroristične skupine, pa naj se imenujejo Rdeče brigade, NAP ali kako drugače, koga ubile ali ranile. In predvsem so usmerile svoj bes in svoje kroglice proti časnikarjem, ki so znani po svoji odločnosti in učinkovitosti v obrambi demokratične svobode i omikanega sožitja v družbi, in proti političnim predstavnikom tistih strank, ki imajo zapisano v svojem programu obrambo demokracije, svobode in reda.

Gotovo taki atentati ne morejo spraviti nobene prave demokracije na kolena. Smešno bi bilo misliti, da lahko nekaj deset ali nekaj stotin teroristov zruši ves demokratični sistem in red in prisli družbo h kapitulaciji. Treba se je le varovati panike. Navaditi se je treba na misel, da se prihuljeno klati med nami določeno število (Dalje na 2. strani)

MILOŠ MINIČ V RIMU:

V ospredju tudi manjšinska vprašanja

Podpredsednik jugoslovanskega zveznega izvršnega sveta in zunanji minister Miloš Minič je na povabilo svojega italijanskega kolega opravil tridnevni uradni obisk v Italiji. V Rimu se je minister Minič sestal tudi s predsednikom republike Leonejem in predsednikom vlade Andreottijem ter opravil vljudnostni obisk pri predsedniku senata Fanfaniju in predsedniku poslanske zbornice Ingrau. V sredo, 16. t.m., se je voditelj jugoslovanske diplomacije srečal s tajnikom za zunanje zadeve v Vatikanu mrgr. Casarolijem, naslednji dan pa ga je sprejel v avdijenci papež Pavel VI.

Ob sklepu razgovorov med Forlanijem in Miničem je bilo objavljeno skupno poročilo, ki med drugim pravi, da sta oba ministra poudarila koristnost stalnega dialoga o vseh vprašanjih sodelovanja med obema državama. Ugotovila sta zlasti, da je začetek izvajanja osimskih sporazumov posebnega pomena, ker bodo ti sporazumi še okrepili sodelovanje na vseh področjih, zlasti na gospodarskem področju ter na področju kulturnih izmenjav ter zaščite in nadaljnega razvoja narodnih manjšin. V zve-

zi s to problematiko pravi skupno poročilo, kako sta oba ministra izrazila prepričanje, da predstavlja politika obeh držav do slovenske manjšine v Italiji in do italijanske v Jugoslaviji vedno bolj dinamični dejavnik za razvoj italijansko-jugoslovanskega sodelovanja in prijateljstva.

Zunanja ministra Forlani in Minič sta razpravljala o italijansko - jugoslovanski industrijski coni na tržaškem Krasu ter o splošnem načrtu nadaljnjega gospodarskega sodelovanja, kot je predvideno v osimskih sporazumih, pri čemer sta poudarila, da je treba na obmejnih področjih upoštevati okolje. Sodelovanje na ekološkem področju pa se mora razširiti na ves Jadran. V tej zvezi omenjajo tiskovna poročila, da se bo že prihodnji mesec sestala v Benetkah mešana italijansko - jugoslovanska komisija, ki bo razpravljala o industrijski prosti coni, zlasti pa o industrijskih podjetjih, ki jih bodo namestili na tem področju, ne da bi predstavljala nevarnost za okolje.

V zvezi z manjšinsko problematiko velja

(Dalje na 7. strani)

RADIO TRST A

: : NEDELJA 20. novembra, ob: 8.00 Poročila. 8.15 Dobro jutro. 8.30 Kmetijska oddaja. 9.00 Sv. maša. 9.45 Vedri zvoči. 10.30 Danes obiščemo Zavarh. 11.00 Poročila. 11.05 Mladinski oder: »Zvesti tovariši«. Napisala Sonja Sever, dramatisirala Mariza Perat. 11.35 Nabožna glasba. 12.00 Poročila. 12.15 Glasba po željah. 13.00 Ljudje pred mikrofonom. 13.20 Poslušajmo spet. 14.00 Poročila. 15.00 Nedeljsko popoldne: — Šport in glasba. 19.00 Poročila.

: : PONEDELJEK, 21. novembra, ob: 7.00 Poročila. 7.20 Dobro jutro. 8.00 Novice. 8.05 Tjavidan. 9.00 Poročila. 9.05 Tjavidan - vmes (9.30): Kaku so jele naše nuonote (Samo Sancin). 10.00 Poročila. 10.05 Koncert. 11.30 Poročila. 11.35 Plošča dneva. 12.00 Glasba po željah. 13.00 Poročila. 13.15 Slovenski zbori. 13.35 Melodije. 14.00 Novice. 14.10 Mladina. 14.20 Glasba. 15.30 Poročila. 15.35 Glasbeni ping pong (Ivan Peterlin). 16.30 Glasba za najmlajše. 17.00 Poročila. 17.05 Tržaški operetni festival. 18.00 Poročila.

: : TOREK, 22. novembra, ob: 7.00 Poročila. 7.20 Dobro jutro. 8.00 Novice. 8.05 Tjavidan. 9.00 Poročila. 9.05 Tjavidan - vmes (9.30): Nekoč je bilo. 10.00 Poročila. 10.05 Koncert. vmes (10.35 cca): Primorske žene v Egiptu (Marija Cenda). 11.30 Poročila. 11.35 Plošča dneva. 12.00 Glasba po željah. 13.00 Poročila. 13.15 Zborovska glasba (Antek Seražin). 13.35 Melodije. 14.00 Novice. 14.10 Mladina. 14.20 Motivi iz filmov in revij. 15.30 Poročila. 15.35 Top lestvica (Tea Meulja). 16.30 Čudoviti otroški svet (Nadja Pahor). 17.00 Kratka poročila. 17.05 Tržaški operetni festival. 18.00 Poročila. 18.10 Problemi slovenskega jezika. 18.25 Klasični album. 19.00 Poročila.

: : SREDA, 23. novembra, ob: 7.00 Poročila. 7.20 Dobro jutro. 8.00 Novice. 8.05 Tjavidan. 9.00 Poročila. 9.05 Tjavidan - vmes (9.30): Z modo po svetu (Sonja Mičuletič). 10.00 Poročila. 10.05 Koncert - vmes (10.35 cca): Ljudje in dogodki. 11.30 Poročila. 11.35 Plošča dneva. 12.00 Glasba po željah. 12.40 Watch Tower (Verska skupnost Jehovih prič). 13.00 Poročila. 13.15 Ljudska glasba. 13.35 Melodije. 14.00 Novice. 14.10 Mladina. 14.20 Kličite Trst 31065 - vmes: 15.30 Poročila. 16.30 Otroci pojo. 17.00 Poročila. 17.05 Klavičembalistka Mojca Šiško. 17.20 Glasbena panorama. 18.00 Poročila. 18.10 »Vlahi«. Radijska igra, napisal Rudi Šeligo. Režija: Mirč Kragelj. 19.00 Poročila.

: : ČETRTEK, 24. novembra, ob: 7.00 Poročila. 7.20 Dobro jutro. 8.00 Novice. 8.05 Tjavidan. 9.00 Poročila. 9.05 Tjavidan - vmes (9.30): Kje so moje rožice (Marinka Pertot in Irena Žerjal). 10.00 Poročila. 10.05 Koncert - vmes (10.35 cca): Družina v sodobni družbi (Lojze Zupančič). 11.30 Poročila. 11.35 Plošča dneva. 12.00 Glasba po željah. 13.00 Poročila. 13.15 Pevsko tekmovanje »Seghizzi«. 13.35 Melodije. 14.00 Novice. 14.10 Novice. 14.10 Mladina. 14.20 Evergeeni. 15.30 Poročila. 15.35 Kaj je novega v diskoteki (Mara Žerjal). 16.30 Odprimo knjigo pravljiv. 17.00 Poročila. 17.05 Klavirska glasba. 17.20 Glasbena panorama. 18.00 Poročila. 18.10 Urejanje vrto na Primorskem. 18.25 Klasični album. 19.00 Poročila.

: : PETEK, 25. novembra, ob: 7.00 Poročila. 7.20 Dobro jutro. 8.00 Novice. 8.05 Tjavidan. 9.00 Poročila. 9.05 Tjavidan - vmes (9.30): Zapiski Jožeta Pirjevca. 10.00 Poročila. 10.05 Koncert - vmes (10.35 cca): Rojstna hiša (Martin Jevničar). 11.30 Poročila. 11.35 Plošča dneva. 12.00 Glasba po željah. 13.00 Poročila. 13.15 Zbora »Rupa-Peč« in »Kras«. 13.35 Melodije. 14.00 Novice. 14.10 XY odgovarja. 14.30 Veliki izvajavci. 15.30 Poročila. 15.35 Njej v posvetilo. 16.00 Grene v kino (Sergij Grmek). 16.30 Otroški vrtljak (Marija Susič). 17.00 Poročila. 17.05 Cesare Barison: Pet skladb. 17.30 Glasbena panorama. 18.00 Poročila. 18.10 Kulturni dogodki.

: : SOBOTA, 26. novembra, ob: 7.00 Poročila. 7.20 Dobro jutro. 8.00 Novice. 8.05 Tjavidan. 9.00 Poročila. 9.05 Tjavidan - vmes (9.30): Nekoč je bilo. 10.00 Poročila. 10.05 Koncert - vmes (10.35 cca): Kulturno pismo. 11.30 Poročila. 11.35 Plošča dneva. 12.00 Glasba po željah. 13.00 Poročila. 13.15 Slovenske ljudske pesmi. 13.35 Izbor iz operet. 14.00 Novice. 14.10 Mladina. 14.20 Običaji in glasba. 15.00 Tekmujte s Petrom (Jelka Daneu in Peter Cvelbar) - vmes: 15.30 Poročila. 16.30 Svet okoli nas. 17.00 Poročila.

Nove družbene bolezni zahtevajo nova zdravila

(nadaljevanje s 1. strani)

teroristov, ki so pripravljeni tudi moriti, in bodo poskusili vse, kar bodo mogli, da bi ustvarili kaos in pahnili vso družbo v strah. V strah pred kom? Kdo so ti, ki so napovedali boj demokratični družbi in ji hočejo vsiliti svojo oblast? In kakšna bi bila ta oblast?

To je gotovo najbolj srhljiva plat vsega norega početja teroristov. Nihče ne ve — in niti sami — kaj hočejo in kakšni so njihovi ideali. Kakšno družbo bi hoteli zgraditi na razvalinah demokracije? Pred očmi jim lebdi samo blazni prividi.

Pri trezni presoji ni mogoče odkriti za njihovim početjem nikakega družbenega ideala razen nekaj zmedenih predstav o nekakem »komunizmu«. Nimajo pojma o delovanju gospodarstva, ne o organizaciji družbe v omikano sožitje, ne o funkcioniranju političnih in državnih struktur, kratkoma o ničemer. O tem sploh ne razmišljajo in ne razpravljajo, kajti potem bi nujno prišlo do zaključka, da je mogoče doseči neke cilje, ki bi si jih zastavili, samo s političnim delom in idejnim prepričevanjem. Toda tega niti ne poskušajo. Vzrok je v tem, da tega sploh niso sposobni.

Rdeče brigade, NAP itd. so sigle skupin ljudi, ki so zrasi v »dobro stoječih« meščanskih družinah, kjer jim ni ničesar manjkalo in kjer so trpeli bolj od tega, da so jih silili jesti in jim tlačili čokolado v usta, kakor pa od pomanjkanja. To niso ljudje, ki bi se šli revolucionarje in maščevavce nad družbo zaradi krivic, ki so jih pretrpeli oni sami ali družbena plast, kateri pripadajo, in niti ne zaradi krivic, ki bi se dogajale delavstvu. Ti ljudje niso nikoli prišli v resnični stik s tistimi, katerim se res dogajajo krivice. Najgloblji vzrok njihove družbene iztirjenosti in njihovih tero-

rističnih dejanj je ravno v njihovi odtujenosti resničnemu življenju, resničnim življenjskim potrebam. Taki, ki so v mladosti zares doživljali revščino in krivico, poznajo konkretno življenje in resnične socialne probleme, zato pa tudi vedo, kako jih je mogoče reševati — z jasnimi analizami, z jasnimi idejami in z delom. Ljudje pa, ki so odtujeni resničnemu življenju in so zrasi, ne da bi se bili morali kdaj spopasti z resničnimi problemi, pa so si v svoji fantaziji ustvarili lasten svet in ker vedo, da ne bodo mogli nikoli s prepričevanjem pripraviti ljudstva do tega, da bi zamenjalo resničnost za njihove fantazije, se maščujejo nad tistimi, katere smatrajo za odgovorne za tako odklonitev, s krogami, s terorjem, z umori.

Infantilno (ker so pač ostali zaradi odtujenosti resničnemu življenju infantilni) so prevzeli iz revolucionarnega dogajanja v tretjem svetu, npr. v Vietnamu ali v južni Ameriki, metodo oboroženega gverilskega vojskovanja in jo skušajo v obliki revolverskega terorja uresničiti tudi v evropskih državah, ne da bi se zavedli, da je lahko bil tak boj logičen in nujen v pogojih tuje okupacije, kot v Vietnamu, ali okrutnih diktatur, da pa absolutno ne odgovarja razmeram in nujnostim v demokratičnih, pluralističnih državah, kjer množice niso izkoriščane kot v tretjem svetu. Prav to mehanično prenašanje metod gverilskega vojskovanja in revolucionarne frazeologije tretjega sveta v civilizacijo današnje Evrope pa je dokaz, kako izkoreninjeni so ti teroristi iz resničnega življenja svojega lastnega okolja. Morda bi jih lahko do konca razumel samo kak psihopatolog.

Vendar pa si ne smemo delati iluzij. Moderna civilizacija s svojim udobnim življenjem ustvarja vedno več takih mladih ljudi, ki so odtujeni resničnemu življenju. Resnično življenje jim nadomešča najprej svet popevk in luksuza v domačem krogu, ko pa nekoliko odtrastejo, pa bodisi kemična mamila, bodisi sanjska, »ideološka« mamila sanjarij o revolucijah po modelih tretjega sveta, ker bi pač radi nekaj storili in našli smisel svojemu življenju.

Lahko, da so med njimi tudi idealisti, toda v svoji odtujenosti pa tudi pomehkuženosti ne znajo in tudi nočejo začeti z reševanjem resničnih problemov svojega okolja; morda jih niti ne vidijo, ker se jih niso naučili prepoznavati, ali pa se jih v svoji mehkuznosti bojijo; resnični problemi so namreč trdi in zahtevajo delo. Tako se rajši vdajajo mamilu revolucionarnih sanjarij in ne vidijo drugega sredstva, da bi druge pripravili k temu, da bi jih vzeli resno, kot revolver ali zažigalno bombo. Toda pripravljeni moramo biti na to, da bo odtujenost življenju in zato vedno večja abstraktnost idej tistih krogov, ki živijo v udobju in niso več primorani k pravemu življenjskemu boju, porajala vedno več takih tipov. Demokracije se bodo morale naučiti, kako se braniti pred njimi in kako jih napraviti neškodljive. Nove bolezni zahtevajo tudi nova zdravila.

CROISSANT BO IZROČEN NEMČIJI

Pariško sodišče se je izreklo za izročitev zahodnonemškega odvetnika Klausa Croissanta. Francoske oblasti so Croissanta aretirale septembra na zahtevo zahodnonemških oblasti, ki ga dolžijo sodelovanja s skupino Baader-Meinhof. Za dokončno odločitev je pa pristojna francoska vlada. Številne ugledne osebnosti francoske levice so se v preteklih mesecih zavzele za odvetnika. Tudiv torek je prišlo do solidarnostne demonstracije v Parizu, katere se je udeležilo kakih tisoč mladincev. Med neredi so odvrgli molotovko in razbili številne izložbe.

VEČJA ODPRTOST EGS DO JUGOSLAVIJE

Evropska komisija je v sredo zahtevala od ministrskega sveta Evropske skupnosti, naj ji podeli mandat za začetek pogajanj z Jugoslavijo o novem sporazumu za gospodarsko in trgovinsko sodelovanje.

Sedanji sporazum bo zapadel septembra prihodnjega leta. Osnutek novega dokumenta je veliko odprtejši do potreb jugoslovanskega gospodarstva, čeprav ne predvideva preferenčnega odnosa.

Intervju z Ireno Žerjal

Ob izidu nove pesniške zbirke
»Pobegla zvezda«

Zakaj ste se ponovno odločili, da v Trstu izide vaša zbirka pesmi? Mar ni še nedolgo tega izšla KLISARNA?

Nabrlo se je mnogo novih motivov in doživela, doslutila sem stvari, ki me osamosvajajo. Ko sem na Filozofski fakulteti v Ljubljani poslušala raznorazne teoretične domneve, kaj naj bi bila poezija — domišljena, z razumom dognana umetnina ali dar neznanega in neslutnega, sem se na eni izmed svojih potepuških misli dokopala do nepričakovanih slutnjskih in nevsakdanjih radarjev, ako lahko imenujem to moč poezije. Ker zaenkrat v matični domovini nimam večjih možnosti (če me bo kdo opozoril, da so moji teksti zaželeni, se bom takoj odzvala), saj kar mrgoli novih imen mlajših ustvarjalcev, sem se odločila za knjigo pesmi, ki naj izide v Trstu. Tokrat so poezije POBEGLE ZVEZDE tudi lokalno obarvane.

Kakšno je razmerje med prozo in poezijo v vašem ustvarjanju?

Pesem je splet ritmike, zaokrožene, spontane trenutne življentjske lepote, proza pa iskanje sozvočja resnice in družbenega pretakanja misli in dogajanja. S pesmijo moraš ustvariti tip lepote, s prozo izpričati svoje bivanje in disonance svojega časa. Vsaj doslej sem se držala teh smernic. Za prozo sem vedno iskala izvirne motive iz svojega okolja, pesmi pa se kar same utrnejo. Ne bi pa podcenjevala strokovnega poznavanja literature in duhovnih ali materialističnih tokov v današnji svetovni in zlasti še domači literarni znanosti. Če ne bi poznala bistvenih preobratov v literarnih zvrsteh in vsebinskih novosti svetovnega romana, ne bi mogla napisati novele Mahalijin glas tako angažirano, kot sem jo skušala izoblikovati. Kdor v današnji literaturi išče nekakšen podaljšek nihilističnega svetovnega nazora, pa bo v mojih dosedanjih delih zaman iskal svojevrstne »vrednote«. Skušam razodeti veličino ljubeče duše atomske dobe tako v pesmih kot v prozi.

Kakšna je sedanja pesniška zbirka?

POBEGLA ZVEZDA šteje več vrst pesmi: ljubezenske, fabulistične in prigodne, če mi je dovoljeno uporabiti preprostejša slovstvena oznake. Samo čas bo pravilno ocenil moč posameznih pesmi. Motiviko lahko strnem v nekaj naslovov: Legenda o stoletnem prtu, Po socerbski noči, Izpoved taboriščnice, Istrsko sonce in druge.

Katere avtorje prebirate?

Med pesmimi so vzbudile mojo pozornost poezije iz PRODANE DEŽELE Marice Škorjančeve. To je prekmurska pesnica, ki

opeva zemljo in kmeta, v njenih verzih se prepletata dva osnovna motiva: narava, katero človek zapušča, in narava, h kateri se kmečki človek želi vrniti, a ne more. Uporablja zgoščeno besedje skoraj pozabljenih kmečkih opravil in rastja, trpko jih sinhronizira v jedke verze. Pravkar sem ponovno prebrala Strniševu pravljico kantato LA-DJA. Izredno zanimiv je nevsakdanji preplet muzikaličnih enot, s katerimi ponazoruje samoto, iskanje neznanega, iztekajoči se čas našega bivanja.

Vdruge ali tretje si zapisujem nenavadne, resnicoljubne dogodke iz Kitajskega dnevnika Mitja Gorjupa. Ta prehitro preminuli novinar je nanizal na nekaj straneh toliko neznanih podatkov z daljnega vzhoda, da vbuja njegov pogum samo občudovanje.

Med polemiko sem zasledila dokaj žalosten, tipičen pojav današnjih spletkarskih literarnih disonanc Messnerjev Oče naš in kritika, ki ob tem iskrenem izpovednem besedilu celo grozi z dokaj temačnim tonom v lokalnem koroškem slovenskem (!) tedniku. Ko sva lani z Mislejevo izdali knjigo črtic in novel, tudi nisva naleteli na najbolj prijazne ocene. Tako sem ob tiskanju sedanje pesniške zbirke popolnoma stvarna.

Kakšne nove načrte imate?

Ob hitrem dopolnjevanju zadnjih pesmi in ihtivem pričakovanju, da se knjige vendar prikažejo iz tiskarne, ne morem uredi-

ti dogodkov, ki jih bom morala opisati v daljšem tekstu »Gingko-bilobe« in v »Fritdtjofu Nansenu«, nadaljevanju istoimenske pesmi. Trenutno ni važno, kje bom objavljala, upoštevati pa bom morala pravilo: Politika je kakor sfiga iz basni: požre vse, ki ne znajo rešiti njene uganke (*La Rochefoucauld*).

—o—

DRUŠTVO SLOVENSKIH IZOBRAŽENCEV
v Trstu

vabi na predavanje

SLOVENSKI POVOJNI REVIJALNI TISK
V ITALIJI

Predaval bo prof. Martin Jevnikar, k diskusiji pa so vabljeni vsi uredniki povojnih revij.

Večer bo v društveni dvorani v ulici Donizetti 3, v ponedeljek, 21. novembra, ob 20.15.

—o—

SLOVENSKI KULTURNI KLUB
Trst, ulica Donizetti 3

vabi mlade na

»SREČANJE S PETROM«

v soboto, 19. novembra, ob 19.30.

—o—

NOVICE

Zveza komunistov Jugoslavije šteje zdaj milijon 573.000 članov, so ugotovili na vsedržavnem posvetovanju ZKJ v Ljubljani. V zadnjem času so sprejeli 170.000 novih članov. Med članstvom ZKJ je 30 odst. delavcev kar so razni govorniki kritizirali, ker se jim zdi premalo. V ljubljanski organizaciji ZK se je v zadnjih štirih letih povečal odstotek delavcev od 21,5 na 23,2 odstotka.

Kaže, da se je začelo nekaj odpirati med Izraelom in Egiptom. Egiptovski predsednik Sadat je bil izrečno povabljen na obisk v Izrael, da bi začeli reševati vprašanje mirnega sožitja, vendar Sadat vabila ne želi sprejeti brez posvetovanja z drugimi arabskimi državami.

Kaj je s Kulturnim domom v Celovcu?

Skoraj bo že leto od tega, kar je avstrijsko ustavno sodišče razveljavilo sklep celovškega županstva, da koroškim Slovencem prepreči gradnjo kulturnega doma na Kardinalskem trgu v središču Celovca. Od tedaj ni prišla v javnost nobena vest več, kaj je pravzaprav z gradnjo tega doma. Potrebno pa bi bilo o zadevi obvestiti slovensko javnost, posebno še zato, ker je pred kakim letom v Sloveniji potekala posebna akcija zbiranja prispevkov za ta kulturni dom.

Če pomislimo, kakšno nepogrešljivo vlogo ima danes slovenski kulturni dom v Trstu in si ob tem primeru zamislimo tudi vlogo podobnega kulturnega doma v Celovcu, nam postane jasno, da je vsako zamujanje njegove izgradnje velika moralna in kulturna škoda.

Slovenski Kulturni dom v Celovcu bi bil, najprej, osrednja hiša koroško-slovenske kulturne in prosvetne dejavnosti. Reprezentativna koroškoslovenska kulturna hiša bi v veliki meri vplivala tudi na mišljenje koroškonemške javnosti, ki danes zaradi nepoznavanja slovenske kulture z omalovaževanjem in predsodki gleda na svoje slovenske sodeželane. Služil bi končno tudi kulturni izmenjavi, ne samo med sosednjimi deželami, ampak tudi med nemškim in slovanskim kulturnim svetom in zagotavljal Celovcu posebno vlogo v nemškem kulturnem prostoru.

Koroško glavno mesto bi se potem moralo odpreti evropski širini in nemški nacionalni krogi, ki ga imajo sedaj popolnoma v oblasti, bi se pred duhom časa najbrž kmalu morali umakniti v ozadje.

Več slovenskih predstavnikov v komisijo za globalno zaščito

Pod predsedntvom Andreja Bratuža je 11. t.m. zasedalo v Jamljah deželno tajništvo Slovenske skupnosti in obravnavalo nekaj zelo važnih in pereh vprašanj, med njimi zadržanje v volitve za šolski okraj ter ustanovitev posebne komisije za izdelavo globalnega zakonskega osnutka v korist slovenske narodne skupnosti.

Uvodnemu poročilu tajnika Draga Štoka je sledila diskusija, ob koncu katere je Slovenska skupnost izdala naslednje poročilo:

V zvezi z volitvami v šolske organe je deželno tajništvo Slovenske skupnosti ponovno poudarilo stališče, naj se vse komponente slovenskih šol udeležijo volitev v razredne in zavodske šolske svete ter področne svete didaktičnih ravnateljstev, ker gre v tem primeru za obnovitev že obstoječih zbornih organov v zvezi z avtonomnim poslovanjem posameznih šol.

Deželno tajništvo Slovenske skupnosti pa še enkrat poziva vse Slovence, naj bojkotirajo volitve v šolske okraje in pokrajinski šolski svet, da s tem demonstrativnim dejanjem potrdijo skupno voljo in podprejo enotne zahteve po samostojnem šolskem okraju, ki je prvi pogoj za splošno avtonomijo slovenskega šolstva v Italiji.

V zvezi s skorajšnjo ustanovitvijo posebne komisije za izdelavo globalnega zakonskega osnutka v korist Slovincem pa deželno tajništvo ugotavlja naslednje:

1. Kljub temu, da prihaja ustanovitev posebne komisije s precejšnjo zamudo, saj je predsednik vlade obljubil slovenski delegaciji, da bo komisija ustanovljena še v teku meseca septembra, deželno tajništvo Slovenske skupnosti pozdravlja izpolnitev dane obljube predsednika vlade in izraža upanje, da bo komisija začela čimprej delovati.

2) Ugotavlja, da bo prisotnost Slovincem v omenjeni posebni komisiji zelo pičla, saj bosta, vsaj po neuradnih podatkih v njej od približno dvajsetih članov, samo dva, največ trije Slovenci. Z ozirom na posebno komisijo ki je izdelala južnotirolski paket, kjer je bilo predstavnikov nemške manjšine točno polovico, je prisotnost dveh ali treh Slovincem v posebni komisiji, ki bo izdelala zakonski globalni osnutek v korist Slovincem, vsekakor zelo pičla.

Zato zahteva Slovenska skupnost, naj vlada preveri svoja stališča in imenuje v posebno komisijo za zakonski globalni osnutek takšno število slovenskih predstav-

Z vlaka ki pripelje pred 7. uro zjutraj na Opčine se vsuje skoro vsak dan, posebno pa ob petkih in sobotah množica obiskovavcev iz južnejših delov Jugoslavije, ki prihajajo nakupovat v Trst in navalijo nato na avtobuse za Trst. Mestno avtobusno podjetje bi storilo prav, če bi pripravilo na openski tramvajski postaji v tistem času poseben avtobus za te potnike, ker zdaj samo povečujejo obupno gnečo v rednih avtobusih, ki jih je že zdaj premalo.

nikov, ki bo odgovarjalo dejanskim zahtevam in pričakovanjem slovenske narodne skupnosti v Italiji. Samo s pravičnim zastopstvom v omenjeni komisiji, poudarja komunike slovenske skupnosti, bo mogoče izdelati tak zakonski predlog, ki bo resnično ustrezal željam slovenske narodne skupnosti v Italiji.

Ob koncu seje je deželno tajništvo Slovenske skupnosti razpravljalo še o nekaterih drugih važnih problemih, ki zadevajo slovensko narodno skupnost v naši deželi.

—o—

V NEDELJO 20. novembra 1977 vabijo slovenski verniki iz salezijanske župnije sv. Janeza Boska, Istrska ul. 53

N A S R E Č A N J E

z ansamblom »Galebi« in »Taims« z Opčin.

Ob 10. uri bo mladinska sveta maša, pri kateri bo igral ansambel »Galebi«.

Popoldne ob 18. uri pa bo koncert slovenske narodno-zabavne glasbe, ki ga bo izvajal ansambel »Taims«.

Prostovoljni prispevki so namenjeni Skupnosti - Družini Opčine za dograditev njene hiše!

STALNO SLOVENSKO GLEDALIŠČE V TRSTU v sodelovanju s koordinacijskim odborom prosvetnih društev dolinske občine vabi k vpisu abonmaja za sezono 1977-78 v gledališču »France Prešeren« v Boljuncu.

SPORED PREDSTAV:

1. Oton Župančič: *Veronika Deseniška*
 2. Alviero Negro: *Bunker*
 3. Branislav Nušič: *Oblast*
 4. Aleksej Arbuzov: *Irkutska zgodba*
 5. Kole Čašule: *Vrtinec*
 6. Dario Fo: *Sedma — kradi malo manj*
 7. Gostovanje Primorskega dramskega gledališča iz Nove Gorice
- Vsaka predstava bo odigrana dvakrat (na dan sobote in na dan nedelje). Vsak abonent bo imel zagotovljen sedež v dvorani.

Cene za sedem predstav:

Odrasli: 5.000 lir

Študenti: 2.500 lir

Vpisovanje abonmajev v gledališču »France Prešeren« v Boljuncu od 14. novembra dalje ob delavnih (razen sobote) od 19. do 21. ure ter pri poverjenikih prosvetnih društev.

—o—

Letošnje vino ni slabo, pravijo vinogradniki, le nekaj maj ga je kot druga leta. Zato pa bo dobro. Tako pravijo tudi vinogradniki v Sloveniji. Žal pa tam iz raznih vzrokov zamira tradicionalno »martinovanje«.

Tudi KPI za bojkot šolskih volitev

Tudi na slovenskih šolah na Tržaškem in Goriškem so bile prejšnjo nedeljo volitve v razredne in medrazredne šolske svete, ki se jih je udeležilo lepo število volilnih upravičencev. Enotna šolska odbora na Tržaškem in Goriškem sta namreč svetovala staršem in drugim upravičencem, naj se teh volitev polnoštevilno udeležijo, kajti ti šolski organi so do zdaj na splošno dobro delovali in ni nevarnosti, da bi ti šolski sveti ogrožali avtonomijo slovenskih šol v Italiji. Prav tako se bodo starši, dijaki, učni in neučni osebje udeležili volitev v zavodske in ravnateljske svete, ki bodo 11. in 12. decembra.

Enotna šolska odbora, v katerih so zastopane vse komponente slovenske narodne manjšine, pa sta se, kot smo že poročali, izrekla za bojkot volitev, ki so prav tako predvidene za prihodnji mesec, se pravi za volitve v pokrajinske in okrajne šolske svete. Odbora v imenu celotne slovenske manjšine poudarjata, da gre za obliko protesta, ker pristojne oblasti niso sprejele zahteve po avtonomiji slovenskih šol, ki bi prišla najboljše do izraza z ustanovitvijo samostojnega šolskega okraja.

Za bojkot se je nazašnje odločila tudi Komunistična partija Italije, katere deželno tajništvo je objavilo posebno poročilo. To med drugim pravi, da KPI »ne soglašajo z načinom, ki ga je izbrala večina slovenskih organizacij in drugih strank, v katerih se izražajo Slovenci, da bi izrazila protest zaradi neuresničenih zahtev po ustreznih instrumentih avtonomije manjšinske šole«. KPI pa dobro ve — nadaljuje poročilo, kako dragocena je enotnost Slovincem v boju za dosego novih demokratičnih ciljev. Zato upošteva dejstvo, da večina orga-

nizacij in strank, v katerih se izražajo Slovenci, ne priznava šolskih okrajev in ne mara vanje. Nobenega slovenskega komuniste torej ne bo — pravi poročilo — na enotnih demokratičnih listah, ki jih bodo predložili organizmi »demokratičnega koordinacijskega šolskega odbora«.

Dokaj neresljiv pa se nam zdi zadnji del poročila KPI, ki se glasi takole: »V luči zadnjih dogodkov in načina, kako so bili sproženi (o čemer KPI meni, da je neprimeren) bo potrebno pazljivo preveriti nekatere oblike in instrumente, preko katerih se danes izraža enotnost Slovincem, da bo lahko vsaka sila pomenila glede na svoj dejanski vpliv in da se bo še bolj razvijala dejavnost za enotnost ne samo med Slovinci, pač pa tudi med Slovinci in italijanskimi demokratičnimi silami, kar je nujen po-

(Dalje na 7. strani)

—o—

Tržaške novice

Danes, v četrtek zvečer, bodo odprli v galeriji Forum razstavo mladega slikarja Christiana Parisota iz Turina. Razstavljal je že v Firencah, Lizboni, Parizu, Turinu, Milanu, Amiensu in drugod.

Iz tiska je izšla nova številka »Mladike«. Med drugim prinaša intervju z Ivanom Peterlinom, razpravo dr. Antona Kacina o Janezu Evangelistu Kreku, obširen izbor iz sodobne avstrijske lirike in več drugega zanimivega gradiva, kot npr. jubilejni članek o kiparju Gorsetu.

25 let Goriškega muzeja

Goriški muzej, ki ima sedež na gradu Kromberk pri Novi Gorici, praznuje v letošnji jeseni 25-letnico obstoja. Muzejska tradicija sega pri goriških Slovencih že v čas pred prvo svetovno vojno, ko so v Gorici pripravljali ustanovitev slovenskega muzeja ter v ta namen že zbrali večje število predmetov, vendar sta prva svetovna vojna in poznejši raznarodovalni pritisk vse uničila. Po končani drugi svetovni vojni je Gorica spet pripadla Italiji, odrezana od zaledja, ki je naenkrat ostalo brez naravnega središča. V mlademu mestu Novi Gorici so morali začeti znova, saj so se v prvih letih po osvoboditvi še v marsičem poznale posledice dolgoletnega fašističnega pritiska, ki je skoraj povsem prekinil nekoč bogat in raznolik kulturni razvoj na Goriškem. To je veljalo seveda tudi za muzejstvo, tako da so pionirji te dejavnosti na Primorskem, med katere štejemo zlasti Marijo Rutar iz Tolmina in pok. Ludvika Zorzuta, morali orati ledino.

Goriški muzej je bil uradno ustanovljen 5. septembra 1952 in je deloval na ozemlju tedanjega okraja Gorica. Gostoval je najprej v osnovni šoli v Solkanu, leta 1954 pa se je preselil v grad Kromberk. Muzej je v novem sedežu nadaljeval z obnovo v drugi svetovni vojni močno poškodovanega gradu. Do leta 1957 je bil toliko usposobljen, da so takrat prvič javno pokazali zbirke, vendar grad še ni bil v celoti obnovljen, saj sta manjkala oba stolpa na severni strani, neurejena je bila tudi zunanjsčina. Pred desetimi leti je bil pozidan severozahodni stolp, do obsežnejših obnovitvenih posegov pa je na gradu spet prišlo po lanskim potresih, ki so močno razrahljali njegove kamnite zidove. Obnovitvena dela trajajo neptretirgoma že od letošnje pomladi in bodo končana čez nekaj mesecev, v pripravi pa je tudi pozidava porušenega četrtega stolpa, ki stoji na severovzhodni strani gradu. Doslej so bile utrjene od potresa razmajane stene, prekrita streha in na novo ometane vse štiri fasade grajskega poslopja.

Goriški muzej je ob svoji 25-letnici organiziral več prireditev. V petek, 11. t.m., je bila v Novi Gorici slavnostna seja Skupnosti muzejev Slovenije, na kateri so podelili Valvasorjevi nagradi, najvišje sloven-

sko priznanje na področju muzejstva, ravnateljici Narodne galerije v Ljubljani dr. Anici Cevc in kustosu muzeja v Brežicah Ivi Stiplovšek. Ravnatelj Goriškega muzeja Branko Marušič je spregovoril o razvoju muzeja v četrto stoletja obstoja. Po proslavi je bilo v galeriji Meblo odprtje razstave »25 let Goriškega muzeja«. Na njej je z dokumenti, fotografijami in predmeti prikazana obsežna in raznolika dejavnost muzeja, ki obsega poleg notranjega strokovnega dela še pripravljanje razstav, raziskovalno in založniško dejavnost. Danes upravlja muzej poleg matičnih zbirk na gradu Kromberk še muzejske zbirke v Trenti in Tolminu, Gregorčičevo rojstno hišo na Vrsnem, spominsko sobo Alojza Gradnika v Medani, grad Dobrovo v Brdih (v njem bo uredil osrednji etnološki muzej za Primorsko) ter kraško hišo v Štanjelu z manjšo etnološko razstavo in stolp tamkajšnjega obzidja, kjer je urejena arheološka razstava. Goriški muzej je s svojim strokovnim delom in postavitvijo stalnih zbirk prerasel meje občin, kjer deluje (Nova Gorica, Tolmin, Ajdovščina in Sežana), tako da danes sodi med pomembnejše pokrajinske muzeje v Sloveniji, s svojim kulturno - prosvetnim in znanstvenim vplivom pa sega tudi na sosednji zamejski prostor v Italiji, kar ima za slovensko manjšino še poseben pomen.

Poleg že omenjenih prireditev ob obletnici pripravlja Goriški muzej v bližnjih dneh še naslednje manifestacije: v petek, 18. t.m. bo v leseni kašči v Tolminu odprta razstava o letošnjih arheoloških izkopavanjih na Mostu na Soči, v četrtek, 24. t.m.,

bo v sežaski knjižnici predstavitev letošnjih publikacij Goriškega muzeja, naslednjega dne pa bodo v Novi Gorici odprli zgodovinsko razstavo »Primorska 1945 - 1947«. Prireditve ob jubileju Goriškega muzeja se bodo zaključile v ponedeljek, 12. decembra, ko bodo v kanalski galeriji odprli etnološko razstavo »Kanalski Kolovrat«, ki bo s fotografijami in predmeti pokazala gorato področje zahodno od Kanala, na meji z Benško Slovenijo.

Novice z Goriškega

Izšla je osma letošnja številka »Števerjanskega vestnika« z zanimivo vsebino, o kateri bomo še obširneje poročali, tokrat opozarjamo le na članek o pripravah za odkritje kipa nadškofu Sedeju v Števerjanu, ki je bilo v nedeljo, 13. t.m. Ob tej priložnosti je števerjanski župnijski dom dobil novo ime, Sedejev dom.

V okviru slovenske abonmajske sezone je bil v četrtek 10. t.m., drugi koncert, na katerem sta nastopila violinist Igor Ozim in pianist Günther Ludwig. Koncert je bil v palači Attems in je povsem uspel tako z izvajalskega stališča kot tudi po udeležbi poslušalcev.

Tudi letos bo ob koncu leta izšel tradicionalni Trinkov koledar, ki ga bo natisnila tiskarna Budin v Gorici.

V kratkem bo izšel Goriški letnik 1976, publikacija, ki jo izdaja Goriški muzej v Novi Gorici, obsega pa v glavnem članke zgodovinskega značaja. Tudi v tem zvezku bo objavljenih nekaj prispevkov, ki pobliže zadevajo preteklost Goriške in še posebej Gorice, zato nanj opozarjamo bralce.

Večer koroške pesmi v Gorici

V nedeljo, 13. t.m., je v Katoliškem domu v Gorici gostoval pevski zbor »Consortium musicum« iz Ljubljane, ki ga vodi dr. Mirko Cuderman. Ta ansambel je v preteklosti že večkrat nastopil v našem mestu, ko je izvajal nekatera monumentalna glasbena dela, napisana za zbor in orkester. »Consortium musicum« je občinstvu nadalje dobro znan kot kvaliteten izvajalec slovenskih nabožnih pesmi, posnetih na številnih gramofonskih ploščah.

Pevci iz Ljubljane so se za gostovanje v Gorici tokrat odločili za izbor koroških ljudskih kot tudi umetnih pesmi, ki govorijo o Koroški. »Consortium musicum« je z istim sporedom te dni nastopil tudi v Kamniku, Ljubljani in na Visokem in tako pričel deseto sezono svojega plodnega delovanja. Čeprav gre pri vseh pesmih, ki so na sporedu, za bisere slovenske ljudske oziroma umetne pesmi, je rečeno v uvodu programske knjižice koncerta, »niso bili pri izbiri programa odločilni samo estetski razlogi. Pomembnejši od njih je bil položaj današnje Koroške, nerešljivi splet problemov, ki jo duši, in pa dejstvo, da je ljudska pesem skoraj edino, kar ji je še ostalo. S koncertom koroških pesmi bi radi po svoje pomagali koroškim Slovencem. Ne tistim, ki so pozabili svojo preteklost in jim ni mar svojega jezika in običajev, ampak onim, ki

jih boli usoda Koroške, ki še vztrajajo in hočejo vztrajati do konca.«

Pevski zbor iz Ljubljane je na nedeljskem večeru izvajal izvirne umetne pesmi iz priredbe skladateljev Stanka Premrla, Matije Tomca, Emila Adamica, Radovana Gobca, Oskarja Deva, Ubalda Vrabca, Pavla Kernjaka, Sama Vremsaka, Slavka Mihečiča, Vasilija Mirka, Danila Švare in Mateja Hubada. Na koncu je dodal še pesmi »Rož, Podjuna, Zila«, »Tam, kjer teče bistra Zila« in »Pastirc pa pase«. Nekatera pesmi iz rednega programa koncerta so v izvedbi ljubljanskih pevcev doživele prvo izvedbo sploh. V prvem delu koncerta sta bili vredni posebne pozornosti dve Tomčevi priredbi, »Od nebeszhei ohzeite«, ki je ljudska ostalina protestantske duhovne pesmi iz Ziljske doline, in »Balada o mlinarju«, ljudska iz Ziljske doline. »Consortium musicum« je pri izvajanju pokazal visoko pevsko - tehnično znanje, v narodnih pesmih pa velik smisel za ljudski glasbeni izraz. Pevci, med katerimi prevladujejo mladi, so disciplinirano sledili umirjenim kretanjem dirigenta, ki svoje pevce zna popeljati od pianissima pa do največjega fortissima. Pri zboru je potrebno še posebej pohvaliti ženski del, ki zveni izredno polno, medtem ko bi si pri moških želeli nekoliko močnejših basov.

(Dalje na 8. strani)

STALNO SLOVENSKO GLEDALIŠČE V TRSTU
SLOVENSKA PROSVETNA ZVEZA V GORICI
in ZVEZA SLOVENSKE KATOLIŠKE PROSVETE
V GORICI v sodelovanju z Ustanovo za kulturne
in umetniške prireditve EMAC iz GORICE
GOSTOVANJE SLOVENSKEGA NARODNEGA
GLEDALIŠČA IZ MARIBORA

Mirko Mahnič:

ŽE ČRIČEK PREPEVA

all

velika balada v mariborski čitalnici

Režiser in lektor: MIRKO MAHNIČ

Scena: Niko Matul

Kostumi: Milena Kumarjeva

V torek, 22. novembra ob 20.30 v gledališču

«G. Verdi» v GORICI - (Goriški abonma)

IZ KULTURNEGA ŽIVLJENJA

REVIIJA "2000"

Po štirih letih je začela spet izhajati revija 2000, ki jo je izdajala skupina izobražencev krščanskega svetovnega nazora. Nova številka nosi številko sedem, kar pomeni, da nadaljuje tam, kjer je pred štirimi leti prenehala. Zakaj je nastal tak presledek v izhajanju, je pojasnjeno v kratkem uvodu, ki ima naslov »Časnik «2000» po štirih letih molka spet stopa v slovensko javnost«, kjer je rečeno med drugim: »Ta čas je preizkušal našo vztrajnost in človeško zvestobo namenu, ki smo ga izpovedovali v prvih številkah našega časnika pred leti. Če smo ob tem v zavesti rasli, bodo govorili naši prispevki, vsebina znova rojenega časnika, če mu bo usoda tokrat bolj naklonjena. Naš osrednji namen izvira iz najgloblje potrebe kulturno razvitega človeka, da si kot osebna zavest in kot generacija poišče svoj obraz in ga izoblikuje, s tem pa najverodostojnejše prispeva k bogatitvi svojega občestva. Iskanje svoje podobe je dejanje, ki izhaja iz duhovne dediščine, iz izročila, in tudi poročstvo za njegovo ohranjanje in nadaljevanje. Tako se človeštvu ohranjajo korenine njegove zgodovinske življenjske...«.

Iz tega malce meglenega uvoda ni mogoče jasno razbrati, kakšne ideale in cilje ima v resnici skupina, ki bo zdaj nadaljevala izdajanje revije in ki jo predstavlja kot glavni urednik Peter Kovačič, kot odgovorni urednik pa Alojz Peterle. Morda nam nekoliko bolj na-

kažejo pot revije besede: »Zavedamo se, da se naša dejanja oziroma naši načrti zdijo marsikomu drzni, morda celo utopični, odvečni. Krščanska zavest pa zaradi tragične izkušnje ohranja vero v človeka in njegovo moralno jedro; zato stopamo v našo javnost s to vero, da bi najprej z njo pričali iščoč človeški duši, da, tudi tisti zavesti, ki je enako presunjena spričo človeške stiske in ki si odgovorno privzema nalogo, da človeka osvobaja od odtujenosti. Prostor te zavzetosti in te vere je edini resnično rodovitni prostor srečavanja različnih idejnih človeških struktur z istim namenom — služiti človeku...«.

Marko Pogačar je prispeval uvodnik »Uvod v likovno oblikovanje revije 2000«, ki je veliko bolj zanimiv in globok, kot bi sodili po naslovu. V njej je zapopaden v strnjeni, čeprav preprosti obliki cel pogled na svet, cela življenjska filozofija in estetika.

Sledita dva članka, ki osvetlujeta ozadje zadeve, ki je za štiri leta zavrla izhajanje revije — preplet ideoloških, birokratskih in finančnih vzrokov, kot se da razbrati.

Potem pa lahko beremo dramo Ivana Mraka »Van Goghov Vidov ples«, ki se konča z Van Goghovo smrtjo. Franc Zupet - Krištof piše o upodobitvi Ivana Cankarja po Karli Bulovec, Tomo Rebolj pa objavlja esej »Kadar je njegova podoba moja podoba ali Zgodba moje-

ga doživljanja Kunaverjevega kipa Ivana Cankarja«.

Franc Zupet - Krištof piše o umetnosti v eseju »Opažanja z magičnimi tipalkami«, Peter Kovačič pa razpravlja pod naslovom »Stiska besede« o stiski jezika, o zatiranju izvirne govornice, kar mu je tudi stiska zavesti in kulture. V spisu načena nekaj važnih problemov slovenske sodobnosti, vendar pa jih le nakaže, ne da bi skušal nanje izčrpnije odgovoriti. Preveden je esej Jean-Marie Domenacha »Stanje evropske kulture«. Potem najdemo v tej številki še prispevek Zdravka Gorjupa »Zasebljanje vere in oženje zavesti«, novanega »znanstvenega« in »neznanstvenega« svetovnega nazora, in še nekaj krajših prispevkov.

—o—

STALNO SLOVENSKO GLEDALIŠČE V TRSTU
Kulturni dom

GOSTOVANJE SLOVENSKEGA NARODNEGA
GLEDALIŠČA IZ MARIBORA

Mirko Mahnič:

ŽE ČRIČEK PREPEVA

ali

velika balada v mariborski čitalnici
v soboto, 19. t.m. ob 20.30 - za abonma red B -
prva sobota po premieri in Red F - sindikalni
v nedeljo, 20. t.m. ob 16. uri - za abonma red C
prva nedelja po premieri in red G - poldanska predstava na dan praznika
v ponedeljek, 21. t.m. ob 16. uri za abonma red H in red I
v sredo, 23. t.m. ob 20.30 - za abonma red D - mladinski v sredo in red E - mladinski v četrtek

30. obletnica pariške mirovne pogodbe

0000 2 00000000000000000000 D. L. 0000

Tak je tudi Trst, ki pa ga je Jugoslavija zahtevala zase tudi iz gospodarskih razlogov. Pripravljena pa je bila pristati na internacionalizacijo tržaškega pristanišča in priznati Trstu tudi široko avtonomijo, ki bi bila enaka avtonomiji, kakršno uživajo posamezne jugoslovanske republike.

Istega dne, to je 18. septembra, je na konferenci v Londonu govoril tudi tedanji italijanski zunanji minister Alcide De Gasperi, ki je dejal, da sta Trst in Gorica italijanski mesti, ki sta hkrati gospodarski in kulturni središči, zaradi česar se ne moreta ločiti od svojega zaledja. Italija je predlagala, naj nova meja med Italijo in Jugoslavijo poteka po tako imenovani Wilsonovi črti, se pravi po črti, ki jo je bil predlagal po prvi svetovni vojni tedanji ameriški predsednik Wilson. Tudi De Gasperi je bil pripravljen pristati na internacionalizacijo tržaškega pristanišča. Takoj pa je priznal jugoslovansko suverenost nad Reko, za katero pa je zahteval posebno avtonomijo. Poleg tega je zahteval mednarodna jamstva za italijansko manjšino v Zadru.

Italija se je torej od vsega začetka zavedala, da bo kot premagana država morala plačati neko ceno za poraz v vojni in se je zato odpovedala Reki, se pravi mestu, ki

je bilo kamen spotike po prvi svetovni vojni. Igrala pa je na karto sobojevnika in zatrjevala, da je za napadalno vojno odgovoren le Mussolini. (2)

Udeleženci konference zunanjih ministrov vlad štirih velesil so se že v Londonu gotovo zavedali, da bo vprašanje nove meje med Italijo in Jugoslavijo predstavljalo velik mednarodni problem in so zato sklenili imenovati posebno komisijo izvedencev, ki naj na kraju samem prouči narodnostno in gospodarsko stanje Julijske krajine, oziroma spornega ozemlja, ter naj predlaga takšno mejo, ki bo pustila čimmanj Jugoslovancev v Italiji in čimmanj Italijanov

(2) Jugoslavija je takoj zavrnila uradno tezo italijanskih politikov in diplomacije, da je hotel vojno le Mussolini in da v skladu s tem nova Italija, ki je nastala po kapitulaciji leta 1943, ne nosi odgovornosti za vse zločine, skratka za vse tisto, kar je povzročil fašistični režim. »Italijanski uradni krogi, piše predsednik Tito, vale vso krivdo za vojno in razne zločine na Mussolinija in nekaj njegovih najbližjih sodelavcev. Takšni izgovori so čudni in smešni. Kako bi mogel Mussolini z nekaj več kot dvajset ljudi vladati v Italiji, voditi osvaljalno vojno v Abesiniji, ki jo je z ognjem in mečem zaslužnil, skupno s Hitlerjem skleniti trojni pakt in zanetiti skupno z njim tako osvaljalno vojno v svetu, kakršne ne pomni človeška zgodovina?« (Graditev nove Jugoslavije, stran 273).

v Jugoslaviji. Spoštovati bi torej morali narodnostno načelo, edina izjema bi lahko bile potrebe mednarodne trgovine, v smislu, da je treba vsem državam priznati enako pravico do dostopa v tržaško pristanišče.

Naslednja konferenca zunanjih ministrov je bila od 16. do 28. decembra v Moskvi, vendar zunanji ministri tedaj niso veliko govorili o nadaljnji usodi Julijske krajine, kajti bavili so se predvsem z vprašanji postopka.

18. januarja leta 1946 je svet zunanjih ministrov imenoval svet namestnikov, ki bi moral stalno zasedati v Londonu. Ta svet je 2. marca 1946 imenoval člane posebne komisije izvedencev, ki so začeli s svojim delom v Trstu dne 7. marca 1946 in ostali na spornem ozemlju do 5. aprila istega leta. Ob koncu obiska so izvedenci predlagali kar štiri mejne črte: ameriški izvedenci svojo, francoski svojo, Sovjeti svojo in Angleži svojo.

Meja, ki so jo predlagali Sovjeti, je bila skoraj popolnoma enaka tisti, ki so jo zahtevali Jugoslovani. Francozi so predlagali mejo, ki je bila najbližja stari italijansko-avstrijski meji iz leta 1915. Razlika pa je bila, da bi Kanalska dolina, Beneška Slovenija, Gorica in Trst ostali pod Italijo, medtem ko bi skoraj vsa Istra z Reko vred prišla pod Jugoslavijo.

Ameriški in britanski izvedenci so predlagali mejo, ki se je od Trbiža do Trsta ujemala s francoskim predlogom, v Istri pa bi prišlo več ozemlja pod Italijo. Po britanskem predlogu bi vsa istrska zahodna obala prišla pod Italijo, po ameriškem pre-

Tudi KPI za bojkot šolskih volitev

(nadaljevanje s 4. strani)

goj za doseg ciljev zaščite in vsestranskega razvoja slovenske manjšine. KPI izraža upanje, da bo mogoče to povezavo ustvariti že pri prihodnjih šolskih volitvah, ko bi Slovenci podprli uveljavitev tistih komponent italijanske šole, ki se borijo za njeno obnovo, demokratizacijo in v tem okviru za avtonomijo slovenske šole.

Tudi jasnost pogojev za enotnost

Tako se torej glasi zadnji del poročila deželnega tajništva KPI, ki smo ga navedli dobesedno in o katerem smo že dejali, da je nekoliko nerazumljiv, morda tudi zaradi okornega prevoda italijanskega besedila (tega pa nismo dobili v roke). Iz poročila kljub temu jasno izhaja, da se je KPI odločila za bojkot, ker bi v nasprotnem primeru ostala osamljena, kar bi gotovo močno zrahljalo enotnost Slovencev. Gre torej za čut odgovornosti, ki ga je pokazala ta stranka, čeprav ne vemo, čemu v poročilu trditev, da bo treba »preveriti oblike in instrumente enotnosti«, ki zveni že kot nekakšna grožnja, kot tudi ne vemo, katere so tiste sile, ki danes veljajo več, kot bi ustrezalo njihovem dejanskemu vplivu. Nekoliko več jasnosti bi ne škodilo, kajti tudi jasnost je eden glavnih pogojev za enotnost.

V ospredju tudi manjšinska vprašanja

(nadaljevanje s 1. strani)

še omeniti besede, ki jih je spregovoril minister Minič v zdravici med kosilom, ki ga je priredil zunanji minister Forlani. Minič je dejal, da je treba spoštovati obveznosti, ki izhajajo iz osimskih sporazumov, in pristavil, kako jugoslovanska vlada pozitivno ocenjuje obvezo italijanske vlade, da globalno reši vprašanje slovenske manjšine v Italiji. Očitno je Minič pri tem mislil na izvajanja predsednika Andreottija na sprejemu delegacije Slovencev iz Furlanije - Julijske krajine v letošnjem avgustu v Rimu.

Zunanja ministra sta seveda proučila

vsa najvažnejša in najbolj aktualna mednarodna vprašanja od Bližnjega vzhoda, roga Afrike do beograjske konference o varnosti in sodelovanju v Evropi. Pri tem sta ugotovila, da se stališča obeh vlad v marsičem ujemajo.

Pri obisku v Vatikanu pa je jugoslovanski zunanji minister med drugim izrazil zadovoljstvo svoje vlade, da je bilo konec prejšnjega meseca dokončno urejeno vprašanje škofij v Slovenskem Primorju in v Istri. Posebno zadovoljstvo je Minič izrazil zaradi ustanovitve nove koprške škofije in imenovanja rezidencialnega škofa.

VSE KI BODO OB NAKUPU KNJIG OD 22. NOVEMBRA DO 31. DECEMBRA POTROŠILI PREKO 25.000 LIR, ČAKA

Praznična nagrada Tržaške knjigarne

VREDNA 8.000 LIR

Za spodbudni dar je Založništvo tržaškega tiska v sodelovanju z založbo Obzorja namenilo knjigo iz bibliofilske zbirke »Iz slovenske kulturne zakladnice« MIKLOVA ZALA.

Ob prazničnih dneh pomislite na darilo, ki ne »ovene«.

TRŽAŠKA KNJIGARNA, UL. SV. FRANČIŠKA 20.

dlogu pa bi Italija dobila tudi celotni južni predel Istre. Ameriški predlog pa je bil vsekakor nekoliko drugačen od Wilsonove črte, ker je puščal več ozemlja Jugoslaviji.

Svet zunanjih ministrov je predloge izvedencev proučil na zasedanju v Parizu od 25. aprila do 16. maja 1946. Svet je povabil predstavnika Jugoslavije in Italije, naj obrazložita mnenje svojih vlad. Jugoslovanski zastopnik Edvard Kardelj je izjavil, da predlogi zahodnih velesil predvidevajo, da ostaneta Trst in Gorica pod Italijo, kar dejansko pomeni odpravo gospodarske enotnosti Julijske krajine, saj bi zaledje ostalo brez svojih naravnih gospodarskih in upravnih središč. Kardelj je poleg tega naglasil, da bi zveza med Trstom in Italijo potekala po strnjenem slovenskem narodnostnem ozemlju, s čimer bi bilo kršeno narodnostno načelo. Zato je dejal, da Jugoslavija vztraja na zahtevah, ki jih je bila postavila na konferenci v Londonu (18. septembra 1945).

Italijanski zunanji minister Alcide De Gasperi je na konferenci ugotovil, da noben predlog ne upošteva Wilsonove črte, čeprav je naglasil, da se ameriški predlog še najbolj prizkljuje italijanskemu stališču. Obžaloval je dejstvo, da izvedenci niso upoštevali, da se je Italija odpovedala Reki, Zadru in otokoma Cres ter Lošinju.

De Gasperi pa je dal razumeti, da bi Italija bila pripravljena sprejeti kompromis med ameriškim predlogom in Wilsonovo črto.

Na tem zasedanju so zunanji ministri sredi maja dosegli načelen sporazum, po

katerem so pristali na francosko črto od Trbiža na severu do Jadranskega morja, (nekje zahodno od Medje vasi), o ostali meji proti Trstu in v Istri pa bi sklepali čez mesec dni.

Dne 15. junija 1946 se je začelo v Parizu novo zasedanje zunanjih ministrov, ki je trajalo do srede julija. Že 3. julija pa je svet zunanjih ministrov objavil svojo rešitev. Italija bo morala odstopiti Jugoslaviji vse ozemlje vzhodno od francoske črte. Ozemlje zahodno od te črte, ki se razteza od avstrijske meje do Jadranskega morja, severno od Devina in blizu Tržiča, pa bo ostalo pod Italijo. Vse ozemlje južno od francoske črte od Štivanja oziroma Medje vasi dalje pa bo sestavljalo Svobodno tržaško ozemlje, katerega celovitost in neodvisnost bo jamčil Varnostni svet Združenih narodov.

Že v začetku julija 1946 je torej padla odločitev, ki je nato dokončno obveljala.

Svet zunanjih ministrov štirih velesil je na tej seji tudi sklenil, da bo posebna komisija izoblikovala predlog statuta Svobodnega tržaškega ozemlja, potem ko bo zaslišala mnenje tako slovenskega kot italijanskega prebivalstva nove državne tvorbe. Svet pa je že določil glavna načela statuta, in sicer, da bo Varnostni svet imenoval guvernerja STO, potem ko se bo prej posvetoval z vladama Italije in Jugoslavije. Za konodajni in izvršni organi nove države bodo izvoljeni oziroma imenovani ob upoštevanju demokratičnih načel in zlasti ob upoštevanju splošne voline pravice. Zagotovljene morajo biti človeške pravice, zlasti

jezikovne pravice, pravica do svobodnega izpovedovanja veroizpovedi, svoboda tiska in šolstva in enakopravnost pri nameščanju v javne službe.

Jasno je, da tako Jugoslavija kot Italija nista bili zadovoljni s sklepom sveta zunanjih ministrov, zlasti nista bili zadovoljni zaradi ustanovitve Svobodnega tržaškega ozemlja. Zato sta obe državi upali in si tudi prizadevali, da bi na plenarnem zasedanju predstavnikov vseh 21 držav dosegli določene spremembe.

Predstavniki teh držav so se zbrali v Parizu 29. julija in zasedali do 13. oktobra 1946.

Med tem časom je Jugoslavija dala razumeti, da je pripravljena delno odstopiti od svojih zahtev, kar se tiče vzhodnega dela Kanalske doline in Beneške Slovenije, a je vztrajno zahtevala zase Gorico, pri čemer je naglašala, da mesto ne more biti umetno ločeno od svojega naravnega zaledja. Jugoslovani so tudi ponovno opozarjali, da je področje, ki se razteza od Tržiča do Trsta strnjeno naseljeno z avtohtonim slovenskim prebivalstvom. Jugoslavija je bila pripravljena priznati Trst za internacionalno področje, ki bi obsegalo mestno središče ter predmestja, a to področje bi moralo biti tesno povezano z Jugoslavijo. Prizadevanja Jugoslavije so šla torej v dvojno smer: omejiti Tržaško ozemlje na samo mesto in predmestja, po drugi strani pa doseči tesno gospodarsko in pravno povezavo med STO in Jugoslavijo.

(Dalje)

ČLOVEK PROTI LETU 2000

Lek, ki zdravi in ubija

Od vseh antibiotikov, ki so poznani tudi med širšo javnostjo, si morda nobeden ne zasluži oznake v današnjem naslovu v taki meri kot prav oni, ki se po splošnih lastnostih najbolj približuje idealnemu zdravilu. Kloramfenikol, CAF po domače, je prva postavila na trg proti koncu štiridesetih let ameriška lekarniška industrija Parka Davis, s tržnim imenom Chloromycetin. V dobi, ko so bili antibiotiki novost in temu primerno še neizpopolnjeni, je bil to že predstavnik druge generacije. Od penicilina se je ločil po veliko širšem spektru, manjši strupenosti in po dejstvu, da je veliko manj povzročal alergične reakcije. To pa zato, ker je izdelek umetne, laboratorijske sinteze, ne pa preosnovni produkt živčnih organizmov, kot na primer penicilin. Prav zaradi teh lastnosti je kmalu postal velika trgovska uspešnica, ki jo pri lekarniških specialitetah navadno označuje končnica »-cetin«. Najdemo ka prav povsod, celo v takih nesmislih, kot so to bonboni proti vnetju grla. In vendar je to eno najnevarnejših zdravil, za katero je ameriška senatna preiskovalna komisija slenila, da ga je dovoljeno predpisati samo v brezupnih primerih, ko res ni druge pomoči, kot pri tifusih in nekaterih posebnih oblikah meningitisa...

Poročila o nezaželenih stranskih učinkih so se začela pojavljati že sorazmerno zgodaj, prav na začetku petdesetih let. FDA, državna ustanova, ki v ZDA skrbi za boj proti poneverbam in bdi nad zdravjem državljanov (čeprav bo v naslednjih nadaljevanjih padla marsikatera ostra in kritična sodba na njen račun), je umaknila prodajno dovoljenje in prijavila zdravilo državnemu raziskovalnemu svetu (Notional Research Council). Ta je sestavil zdravniško delovno komisijo in na sestankih s FDA in predstavniki izdelovalcev so izdelali naslednja priporočila, ki so bila objavljena že leta 1952:

- 1) Ugotovljeno je bilo, da so nekatere resne krvne motnje povezane z uporabo kloramfenikola. (Gre za primere aplastične anemije, resne motnje pri tvorbi rdečih in belih krvničk ter drugih krvnih sestavin, ko kostni mozeg ploščatih kosti odpove. Ugotovitev so potrdili tudi poznejši raziskovalci, ki so ocenili verjetnost, da se pojavijo smrtni stranski učinki na 1:10.000 do 1:50.000).
- 2) Zavojčki in reklama na bi vsebovali opozorilo v tem smislu in pa priporočilo, da je treba njegovo uporabo dobro pretehtati.
- 3) Če res ne gre brez tega antibiotika, je treba budno nadzorovati kri.

Komisija je očitno sprejela načela najmanjšega zla za primere, kot so, denimo, tifusna obojenja in nekatere druge precej redke bolezni,

ko lahko CAF bolnika skoro gotovo reši, pa čeprav je tudi možnost, da ga v nekaterih sorazmerno redkih, statistično dognanih primerih, lahko tudi ubije.

Kaj se je potem zgodilo? CAF je za nekaj časa padel v nemilost. Prav zaradi tega (lahko pa, da mu je ta lastnost prirojena) se pri klicah ni razvila tako naglo odpornost do njega. Zato so zdravniki proti koncu petdesetih let, ko je postal problem klinične odpornosti do drugih antibiotikov s širokim razponom akutnih, spet začeli predpisovati stari, zanesljivi CAF. Kefauverjeva komisija je lahko že leta 1961 ugotovila, da je denarni promet v zvezi s CAF-om večji od onega pri kateremkoli drugem zdravilu. In vendar so še vedno prihajala poročila o smrtih zaradi krvnih neredov, ki jih je zakrivil CAF. Iz njih je bilo tudi razvidno, da ni varne doze. Neki zdravnik je v Bostonu prišel v enem samem mesecu v stik s štirimi primeri aplastične anemije. Vsem štirim bolnikom so bili dajali CAF za manjše dihalne okužbe.

L.P. Garrod, profesor bakteriologije na londonski univerzi, je opozoril, da ga vbrizgavajo celo v bolna vimeena mlečnih krav, in to kljub temu, da je posebna komisija v svojem poročilu Svetovni zdravstveni organizaciji kritizirala vse zdravstvene postopke, ki bi lahko pripeljali do tega, da najdemo ta antibiotik tudi v skodelici mleka ob zajtrku, saj »gre za edini antibiotik, ki lahko zakrivi usoden stranski učinek tudi pri navadnih terapevtskih dozah.« Družba je enostavno odgovorila, da je CAF zelo uspešen pri mastitisu in da bi pri pravilnem zdravljenju ne smel zaiti v mleko.

Zakaj se je postavila na tako stališče, je kaj lahko razumeti: CAF je izredno dobičkanosen. Če naj verjamemo podatkom, ki jih naveda Tom

Mahoney v knjigi *The Merchants of Life* (Trgovci z življenjem), je Parke Davis leta 1949 prodala za približno deset milijonov dolarjev Chloromycetina (CAF) in leta 1951 že za petdeset milijonov. Sledila je preiskava in prodaje so padle za 94 odstotkov, vendar so do leta 1957 spet dosegle in celo presegle 50 milijonov dolarjev. S.M.

—o—

Ministrski predsednik Andreotti je v sredo odpotoval na uradni obisk v Kanado. Potoval je z rednim linijskim letalom družbe Alitalia. Ob odhodu je dejal časnika, da bo ta obisk omogočil izmenjavo presoje o najpomembnejših mednarodnih vprašanjih in okrepitev odnosov med obema državama. Tisk meni, da bodo razpravljali tudi o gospodarskih problemih Italije.

Ena izmed resnično kvalitetnih knjig, kar jih je izšlo zadnje mesece v Sloveniji, je »Spet upanje« (Dnevnik gledališkega lektorja), ki jo je napisal tudi v Trstu zelo znani režiser in lektor Mirko Mahnič, izdala pa jo je založba Obzorja. V knjigi obravnava problem slovenskega gledališča in gledališke, t.j. govorne slovenščine.

Že štiri leta je slovenščina redni tuj jezik na inštitutu za vzhodne jezike in kulture pri III. pariški univerzi Nova Sorbonna. Prvi dve leti je predaval tam prof. Jože Faganel, zadnji dve leti (in začenja tretje leto) pa profesorica Metka Novak. Lani je bilo trinajst študentov, letos se jih je vpisalo v prvi letnik pet. Iz slovenščine je že diplomiralo pet študentov, dva pa bosta diplomirali v kratkem.

ČESTITAMO!

V soboto, 12. t.m., sta se v Gorici poročila g. Viktor Prašnik, znani krojaški mojster in ugleden kulturno-prosvetni delavec, in gđc. Mirjam Obljubek učiteljica na slovenski šoli v Gorici. Čestitkam številnih znancev in prijateljev se pridružuje tudi naš list!

Oglašajo se tudi Furlani

(nadaljevanje s 1. strani)

šanja. Za socialdemokrate ta problem ne obstaja, republikanci pa si umivajo roke kot Pilat. »Levičarji — pravi »Voce Isontina« - zlasti komunisti, očita goriškemu občinskemu odboru, da ni vzdrževal dialoga, da ni obveščal ter vzgajal prebivalstva Ločnika, ki naj bi bilo nekoliko zmedeno in zapeljano zaradi določenih interesov. Skupnostni problemi, problemi etnične in kulturne identitete, vprašanja tradicije so po mnenju komunistov nesmiselni.«

Iz pisanja tednika goriške škofije jasno izhaja, da se furlansko prebivalstvo Ločnika odločno upira raznarodovanju, ki bi bilo neogibna posledica urbanističnega načrta za goriško občino. Pri vsem tem pa je treba ugotoviti, da bo njegov glas žal ostal glas vpijočega v puščavi, če je res — in o tem ne moremo dvomiti — da so vse italijanske politične stranke v goriškem občinskem svetu naravnost gluhe za argumente, ki jih navajajo tisti, ki so pri celotni zadevi prvi in najbolj neposredno prizadejeni.

Smatrali smo za potrebno opozoriti na vsebino tega članka, ker iz njega jasno in nedvoumno izhaja, da imajo tudi Furlani enake težave na področju urbanistike, kot

jih imamo Slovenci tako na Goriškem kot na Tržaškem. Pri tem se človek mora le vprašati, kdo daje raznim arhitektom, inženirjem in podobnim tehnikom pravico, da s svojimi kabinetnimi načrti in sklicujoč se na razne teorije o načrtovanju teritorija dejansko kratkomalo prezirajo in sploh ne upoštevajo tako bistvenih sestavin vsake skupnosti, kot so jezik, običaji, tradicije, že leta in leta konsolidirano družbeno in gospodarsko stanje? Zakaj ti »veleumi« ne poslušajo neposredno prizadetega prebivalstva? Kje pa so tiste stranke, ki se na vsa usta hvalijo, da so za nov način upravljanja, zlasti še za aktivno udeležbo ljudstva pri določevanju splošnih smernic nadaljnega razvoja in napredka?

Dokler smo le mi Slovenci opozarjali na takšno popolnoma krivično ter tudi teoretično zgrešeno pojmovanje urbanistike, smo redno naleteli na gluha ušesa ali na pripombe, češ da smo reakcionarji, da se vzemamo za politiko geta, da smo nepopoljšljivi nacionalisti. Zdaj pa ugotavljamo da nismo sami, saj pestijo tudi Furlane enake skrbi in imajo enake težave. Za zdaj je to le gola tolažba, a upamo da bo prejel ali slej tudi v širših krogih končno le prevladala zdrava pamet.

VEČER KOROŠKE PESMI V GORICI

Nadaljevanje s 5 strani)

Številno občinstvo je z zanimanjem sledilo celotnemu sporedu in tako pokazalo hvaležnost do izvajalcev, ki so nam pripravili lep večer koroške pesmi. pri naših ljudeh vedno toplo sprejete.